

Kovács Zsolt: A döglött macska

Délután volt. A nap még erőteljesen sütött, mikor Péter hazafelé tartott a kocsijával a kihalt országúton. Sietett haza a feleségéhez és a gyerekekhez. Egyszer csak a teljesen sima úton egy távoli fekete pontot vett észre.

- Mi lehet az? - gondolkodott magában. - Talán egy madár... - Azonban ahogy közelített felé, az ismeretlen objektum vonakodott elrepülni, tehát madár nem lehetett, hacsak nem döglött. Mikor közvetlen közel ért hozzá, egyértelműen látszott, hogy valóban döglött, csak nem madár, hanem egy macska. - Szegény... - Gondolta Péter. - vajon kóbor volt? Mintha bőrszíz lett volna rajta... De ha volt rajta nyakörv, csak akkor kóborolhatott, ha elszökött. Talán a közeli farmon lakott... - így tanakodott magában Péter. - Talán Cirminek hívhatták... Vagy Kormosnak, ha már fekete volt. Ez jó! Kormos a család kis kedvence. - gondolta mosolyogva. - A gyerekek biztos sokat játszottak vele, mint mi anno Dorombbal... Erre elötörték belőle a nosztalgikus emlékek gyerekkori cicájáról, Dorombról. Ő is és a bátyja is nagyon szerették. Állandóan játszottak vele. Lézerkapcsolóval, cérnagombolyaggal szórakoztatták, vagy csak egyszerűen simogatták. A reggeliből is mindig sunnyogva adtak neki egy-egy falatot. Sőt az ebédből és a vacsorából is, ha már itt tartunk! Ennek ellenére neki is gyakori szokása volt elszökni otthonról, de ő nem jutott arra a sorsra, mint az a szerencsétlen, aki talán Kormos volt. - Azért elég rossz lehet így meghalni... - gondolkodott tovább. - Ha öregségében halt volna meg, az se lett volna túl jó, de így?! Rosszkor rossz helyen?! Ráadásul ki az az idióta, aki nem vette észre egy fekete macskát az úton?! Gyerekkoromban is milliószor láttam, ahogy lelassítanak, ha egy kutya, vagy macska átment az úton! Hála Istennek, hogy Dorombnak "megkegyelmeztek"! - Gondolatmenetét az szakította meg, hogy eszébe jutott, van egy kép a napellenzőben Dorombról, így hát lehajtotta és megcsodálta a régen látott képet. Gyönyörködésének egy - pontosabban kettő - huppanás és egy pillanatra hallható vinnyogás vetett véget. Péternek arra a pillanatra megállt a szíve. Nem nézett hátra. Nem akarta tudni - habár pontosan tudta - mi volt az. Inkább gyorsan továbbhajtott, most már csak az útra figyelve.